

der ere nævnte i Regeringsforslaget § 2 under Nr. 2, kunne blive forsikrede i de industrielle Arbejdsgiverses tvungne Forsikringskreds; Præmien fastsættes ved Ministeriets Approbation, men Garantien skulle de Sagen ganske uvedkommende Arbejdsgivere bære. Har den forsikrede intet at betale med, saa skulle de ham uvedkommende Arbejdsgivere bære Tabet, og ligesaa naar Ministeren har sat Præmien for lavt. Væg dette sammen med, hvad jeg har nævnt om, at disse industrielle Arbejdsgivere skulde betale for Ulykker hos helt private Arbejdsgivere og for ligegyldige Arbejdsgivere indenfor deres Kreds, og man vil nok indrømme mig, at man tumler med disse Statsborgere paa en Maade, saa Gud maa sig forbarme. Jeg tror, at vi skulde hele den politiske Suppe, vi sidde i, at vi ikke kunne tage dette rent sagligt uden ogsaa at tage den politiske Side med, og jeg tror ogsaa, vi skulde Ministeren det, der med alle sine Tvivl om sit eget Arbejde er naaet til et saadant Forslag. — Det er meget muligt, at jeg naturligvis kan have glemt meget i dette Kapitel, som jeg gerne vilde have berørt. Jeg vil dog blot sige dette endnu. Forestil dem Sagen, som den nu staar, den private Forsikring er kommen i Gang og i særlig god Gang. Forsikringen fra Arbejdsgiverens Side stiger Aar for Aar, og han forsikrer i mange Tilfælde kollektivt for sine Arbejdere, og saa forsikrer han dem ikke alene for Ulykkestilfælde under Arbejdet, men han faar dem ogsaa forsikrede for Ulykker udenfor Arbejdet. Det faar han paa en Gang af Forsikrings-selskaberne, og dertil pleje saa Arbejderne selv at bidrage et lille Gebyr for at faa Forsikring for alle Ulykkestilfælde under en fælles Police. Men naar Regeringsforslaget gaar igennem, dræber det ikke alene denne Forsikring, saa vidt den angaar Ulykkestilfælde under Arbejdet, men ogsaa Arbejdernes egen Adgang til at kunne blive forsikrede for Ulykkestilfælde udenfor Arbejdet, ogsaa af den Grund, at den Pris, Arbejderen maatte betale derfor, bliver saa kostelig, at han ikke kan gøre det, han bliver ikke i Stand til at betale den særskilte Police derfor. Derved dræbes der to Formaal. Arbejderen bliver efter mit Forslag ikke nødt til at slaa Forsikringen for Arbejdet udenfor de andre Tilfælde ihjel, thi der er han forsikret, men tager man Regeringsforslaget, kommer det uheldige til, at vi slaa en frivillig og smuk Bestræbelse ihjel for at fyldestgøre det Formaal, Loven tilfigter, og med det samme borttage vi Arbejdernes Adgang til mod en høist billig Præmie, som han gerne erklægger, at komme

med ind i denne Police og blive garanteret for Ulykker, der ramme ham udenfor Arbejdet. Det kan jo ikke nægtes, at naar en Arbejdsgiver har hængende paa sig en Bedrift, der, naar den fortsættes, medfører en stadig stigende Byrde for ham til dette ved Loven stiftede Forsikringsforbund, som han er et tvungent Medlem af, bliver det svækkende for hans Bedrift med Hensyn til Handel og Wandel og Prioritetsforhold, hvorimod han, naar han efter mit Forslag staar med en bestemt Byrde, der kun kan blive forøget ved Udvidelse af hans Virksomhed, og som han ved en kollektiv Forsikring efter Lovens Djemed kan opfylde, ganske nøjagtig kan anstille sine Beregninger baade for sig selv og sine Efterkommere, noget, der har en ikke uvæsentlig Betydning, i alt Fald en Betydning, der ogsaa maa tages med, naar vi dømme Regeringsprincippet og det foreliggende Forslag imellem. Den bestemte Byrde, der paalægges ham efter mit Lovforslag, kan han genforsikre, men den ubestemmelige Aar for Aar voksende Byrde, der efter Ministerens Forslag kan paalægges ham som tvungent Medlem af et Selskab, kan ikke genforsikres. Saa kommer jeg til Ulykkestilfælde, som vi ikke kunne oversføre paa nogen bestemt Arbejdsgiver, men som § 2 Nr. 2 efter mit Forslag lægger paa Samfundet i dets Almindelighed efter Folketallet. Man kan her spørge, om dette ikke er ubilligt mod denne eller hin Kreds? Jeg skal da for det første sige, at naar vi anvende Folketallet, faider dette sammen med Bestemmelser i Fattialoven, hvor man holder paa at bestemme Byrdens Fordeling efter Folketallet mellem Købstad og Land, men vi have ogsaa i en Lov, særlig paa et Hovedpunkt i denne, der maaste er lige saa penge- ligt omfattende som dette, gjort noget lignende, vi have i Loven om Sindslygeanstalter givet Erstatning efter Folketallet til Kjøbenhavn, fordi denne Kommune selv opretholder Vidstrup. Dernæst kan man spørge: Forfordele vi ikke det kære Hartkorn, bliver det ikke mere for det, gaa vi ikke Hartkornet, som den ærede Ordfører har saa megen Omhu for, for nær? Hertil siger jeg: De Herrer kunne selv stonne, man har i alt Fald ikke med Forsæt villet forfordele nogen. Om Forslaget er retfærdigt, det ligger for til Overvejelse. I det Forslag, som her foreligger, og som er forelagt efter Samraad med mine Venner selvfølgelig, udreder Arbejdsgiveren efter § 2, 1 de der nævnte Forsørgelser, og de andre Forsørgelser re- funderes af Landets forskellige Dele efter Folketallet. Forsørgelserne efter § 2, 1 skuldes visse bestemte særlige Arbejdsforhold,